

Op een ochtend werd er weer aangebeld. Haar jongste zoon deed open en riep dat er een mijnheer voor haar was. Een mijnheer, wie kon dat zijn? Ze zette haar cappuccino opzij en riep dat ze eraan kwam. Koud zweet brak haar uit toen ze de man bij de voordeur zag staan. Het was dezelfde man die haar enkele weken geleden een bruine enveloppe overhandigde nadat ze haar handtekening had gezet onder het document dat ze diende te tekenen. Hij was niet echt onvriendelijk, maar ook niet vriendelijk. Elly vroeg zich af of je in zijn functie überhaupt vriendelijk kon zijn. Hij moest waarschijnlijk de hele dag bruine enveloppes afgeven aan mensen die niet tijdig hun rekeningen betaalden. In zijn functie zou het ook niet passen om dan vriendelijk te zijn. Hij was zakelijk, eerder kordaat en gaf ook nu de bruine envelop af nadat ze weer een document voor ontvangst had getekend.

‘Wie is die mijnheer? Is dat de postbode?’ vroeg haar zoontje toen de man was vertrokken. Ze antwoordde iets in de trend van dat hij een soort postbode was en brieven met de auto kwam brengen. Was het maar zo simpel, was het maar een gewone postbode, dacht Elly. Het begon haar te duizelen, ze moest gaan zitten want haar benen werden slap en ze werd misselijk van de stress.

Elly zat op de bank en opende met trillende vingers de omslag. Haar mond was kurkdroog terwijl ze net nog gedronken had. Ze moest flink zijn en handelen. Gedane zaken nemen geen keer, zei haar grootmoeder vroeger vaak. Gek, dat ze daar nu aan moest denken.

Godverdomme! Weer een onbetaalde rekening, weer een pak interesten erbovenop. Weer te betalen binnen een termijn van enkele weken.

Elly snapte er niks van. Hoe kon het dat ze dit gemist had? Waarom kreeg ze niet eerst de gewone rekening met het te betalen bedrag erop? Waarom kreeg ze meteen een brief van een deurwaarder met het verzoek heel snel te betalen, de termijnen waren echt niet om te lachen, inclusief waanzinnig hoge interesten? Ze moest weten hoe dit kon gebeuren. Dat ze haar kop in

en liep ze zoals gevraagd langs de secretaresse om een volgende afspraak te maken en alle gegevens op te halen die voor haar klaar lagen.

Voor ze het goed en wel besepte stond Elly beneden op de stoep, op een plaats waar ze liefst zo snel mogelijk vandaan was, maar waar ze in de toekomst jammer genoeg nog vaak zou moeten terugkomen. In haar hoofd werd deze plek door Elly instant gecatalogeerd tot rotplek!

Wat een kordate dame, haar advocate. Ja, Elly besepte ook wel dat dat waarschijnlijk behoorde tot haar taak, kordaat zijn. Ze kon zich voorstellen dat de vrouw mensen over de vloer kreeg waar je echt kordaat tegen moest optreden en duidelijk moest zeggen waar ze aan toe waren, maar toch. Elly vond het eerlijk gezegd een beetje een koude douche, het gesprek in het kantoor van de pro-Deoadvocate. Momenteel voelde ze zich een beetje verdoofd en wazig, alsof het niet echt was. Maar, had ze misschien iets anders verwacht? Het was niet bepaald een theebransje waar ze net voor was uitgenodigd, toch?

Nee, het was bittere ernst en de waarheid begon mondjesmaat tot haar door te dringen.

Elly maakte onderweg naar huis een plan op in haar hoofd, ze probeerde zich voor te stellen wat ze precies kon kopen van die 590 euro en hoe langer ze nadacht en rekende, hoe groter de paniek werd die ze voelde opkomen. Het waren niet enkel de dagelijkse boodschappen die ze ervan moest kopen, het waren vooral de extra's die het moeilijk zouden maken. Wat met kleding, sport, cadeautjes, bezoek aan de kapper? Het was toch niet omdat je arm was dat je haar niet groeide? En als er iemand jarig was, werd er een cadeautje verwacht zoals voorheen! Er zou veel afgeschaft moeten worden in hun dagelijkse leventje, dat wist ze nu al. Maar, hoe zou ze dit in godsnaam aan haar kinderen kunnen verkopen? Hoe kan je zoiets deftig uitleggen? Ze waren een bepaald leven gewend, niet dat ze verwend waren, maar ooit had ze goed verdiend en daar had iedereen van kunnen genieten. Er

Niets was ooit zo mooi als Elly's tuinfeest in het veld waar iedereen van wie ze hield aanwezig was en at, dronk en danste alsof ieders leven ervan afhing. Niets dan liefde voelde ze op deze perfecte dag!

Alleen, zo was het enkel in haar steeds weer terugkerende droom geweest. De realiteit zag er heel wat anders uit op de zaterdag dat ze veertig werd. Niks tuinfeest, niks zomer sjiek geklede mensen in de weide. Het werd een minder feestelijke dag omdat ze uiteraard geen budget had om te feesten. Elly was al blij met het cadeautje dat ze van haar kinderen kreeg en de geschenken die haar familie kwam brengen. Meer dan een tasje koffie met een koekje, je weet wel, die van de huismerken, en een glaasje goedkope wijn had ze niet om aan te bieden. Maar als Elly eerlijk was, werd het onverwacht nog wel een gezellige dag en voelde ze zich toch wel echt jarig. Als kers op de taart werd ze 's avonds alsnog door haar jongere broer uitgenodigd om in de plaatselijke pizzazaak haar verjaardag te vieren samen met de kinderen, hij vond namelijk ook dat deze bijzondere dag niet zonder etentje buitenshuis voorbij kon gaan. Het werd gezellig en het deed haar deugd dat ze op deze toch wel bijzondere zaterdag extra in het zonnetje werd gezet. Het was dan wel geen sjiek tuinfeest vol mooie mensen zoals in haar droom, maar de uitnodiging van haar broer om onverwacht de dag af te sluiten met een etentje is haar altijd heel waardevol geweest.

Lang zal ze leven
Lang zal ze leven
Lang zal ze leven in de gloria
In de gloria. FUCK de gloria...

DE JONGSTE BROER:

Fuck, Elly is jarig. Ik was het helemaal vergeten. Ze wordt veertig, mijn zus. Amai, al veertig en eigenlijk staat ze nog nergens.